

lobce nebude moci pohnati za obsah závadného článku k odpovědnosti jinou osobu, nemůže mít vliv na posouzení trestní zodpovědnosti obžalovaného podle § 6 tisk. nov.

Čís. 4705.

Hranice mezi pokusem a beztrestným jednáním přípravným při přečinu podle § 18 čís. 2 zák. čís. 89/1897 a přestupku podle § 399 tr. zák.

Masem ve smyslu § 399 tr. zák. je rozuměti i celá těla zabitých zvířat.

Přestupek § 399 tr. zák. není deliktem omisivním; pokus je tu možný.

V subjektivním směru se nevyžaduje nutně zlý úmysl, nýbrž stačí jakékoliv zavinění, i pouhá nedbalost.

(Rozh. ze dne 3. května 1933, Zm I 1092/31.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 11. listopadu 1931, jímž byl stěžovatel uznán vinným přečinem podle § 18 čís. 2 zákona čís. 89/1897 ř. zák., přečinem podle § 8 tr. zák. a § 18 čís. 2 zákona čís. 89/1897 ř. zák. a přestupky podle § 399 tr. zák. a podle §§ 8, 399 tr. zák., mimo jiné z těchto

důvodů:

Zmatku podle § 281 čís. 9 a) tr. ř. věnovanými vývody chce stížnost zřejmě dovoditi, že v jednání stěžovatelově, v němž rozsudek shledává pokus přečinu podle § 18 čís. 2 zák. čís. 89/1896, nelze ve skutečnosti spatřovati skutkovou podstatu pokusu tohoto přečinu, protože prý nešlo o čin »ke skutečnému vykonání tohoto přečinu vedoucí«, nýbrž jen o beztrestné přípravné jednání.

Stížnost je bezdůvodná. Pro rozhraničení mezi pokusem podle § 8 tr. zák., t. j. činem ke skutečnému vykonání určitého trestného skutku vedoucím, a beztrestným přípravným jednáním není rozhodno, jak dalece se pachatel svou činností přiblížil k trestnému cíli. (Rozh. čís. 3308 a j. sb. n. s.) Nejde o beztrestné přípravné jednání, nýbrž o »čin ke skutečnému vykonání vedoucí«, tedy o pokus podle § 8 tr. zák., jakmile se projevil v činu pachatelově zlý úmysl pachatelův, přivoditi výsledek určitého druhu, jehož úmyslné způsobení trestní zákon trestá jako zločin, přečin nebo přestupek, způsobem pro třetí osoby poznatelným, t. j. takovým, že pozorovatel zevního děje může z něho poznati zlý úmysl pachatelův, byť i nebyl naprosto vyloučen jinaký výklad děje. (Rozh. čís. 3182 a j. sb. n. s.) V souzeném případě zjišťuje rozsudek v rozhodovacích důvodech, že stěžovatel dal vepřové maso, o němž věděl, že je zkažené, že je již v rozkladu a že požití jeho je způsobilé uškoditi lidskému zdraví, jako řezník dopravit k řezníku Josefu B-ovi, od něhož si vyžádal již před tím povolení zpracovati v jeho dílně maso na uzeniny. Tímto jednáním projevil stěžovatel způsobem pro třetí osoby poznatelným zlý úmysl rozsudkem předpokládaný, t. j. úmysl zpracovati maso, jehož požití bylo způsobilé uškoditi lidskému zdraví, na uzeniny.

a dáti je do obchodu jako potraviny. Podle toho šlo o čin ke skutečnému vykonání zamýšleného zlého skutku vedoucí, tedy o pokus tohoto skutku a nikoli jen o beztrestné přípravné jednání. Poněvadž k dokonání zlého skutku stěžovatelem obmýšleného nedošlo podle skutkového zjištění rozsudkového jen proto, že ono maso bylo včas úředně zabaveno, tedy jen pro překážku odjinud v to příšlou, shledal rozsudek v jednání stěžovatelově právem skutkovou podstatu pokusu přečinu, podle § 18 čís. 2 zák. ze dne 16. ledna 1896, čís. 89 ř. zák. ve smyslu § 8 tr. zák.

Výrok rozsudku odsuzující stěžovatele pro pokus přestupku podle § 399 tr. zák. (§§ 8, 399 tr. zák.), napadá stížnost důvodem zmatečnosti podle § 281 čís. 9 a) tr. ř. S hlediska tohoto zmatku namítá především, že pokus tohoto přestupku je pojmově nemožný, protože prý tento přestupek je deliktem omisivním. Názor stížnosti, že přestupek podle § 399 tr. zák. je deliktem omisivním, je právně mylný; neboť z ustanovení § 399 tr. zák. vysvítá, že skutková podstata tohoto trestného činu nezáleží v pouhém opomenutí prohlídky, nýbrž že předpokládá, že bylo v živnosti, jež opravňuje ku prodeji masa syrového nebo nějak připravovaného nebo svařeného, prodáno něco z dobytčete podle předpisu neohledaného, t. j. že předpokládá též pozitivní jednání, totiž prodej masa. Otázkou, zda je při deliktech omisivních pokus podle § 8 tr. zák. pojmově vyloučen, netěřeba se tudíž vůbec obírat. Jinak snaží se stížnost i tu dovoditi, že jednání stěžovatelem předsevzaté, v němž rozsudek spatřuje pokus onoho přestupku podle §§ 8, 399 tr. zák., nebylo činem ke skutečnému vykonání tohoto přestupku vedoucím, t. j. pokusem podle § 8 tr. zák., nýbrž jen beztrestným přípravným jednáním.

Stížnost je i v tomto směru bezdůvodná. Ke skutkové podstatě přestupku podle § 399 tr. zák. nevyžaduje se po stránce subjektivní nutně zlý úmysl — stačí naopak jakékoli zavinění, tedy i pouhá nedbalost (rozh. čís. 1885 víd. sb.) —, ale nepochybně jest, že tento přestupek může býti spáchán též dolosně. Předsevzal-li tedy pachatel činnost, v níž se již projevil způsobem pro třetí osoby poznatelným jeho zlý úmysl k dolosnímu spáchání tohoto přestupku vyhledávaný, t. j. úmysl prodati v živnosti rázu již uvedeného něco z dobytčete, o němž pachatel ví, že nebylo podle předpisu ohledáno, jde o čin ke skutečnému vykonání onoho přestupku vedoucí, tedy o pokus tohoto přestupku po rozumu § 8 tr. zák. a nikoli o pouhé beztrestné přípravné jednání. V souzeném případě zjišťuje rozsudek v rozhodovacích důvodech, že stěžovatel měl 14. března 1931 ve svém řeznickém obchodě zabité kůzle, jež, jak mu bylo známo, nebylo podle předpisu ohledáno, a že uschoval jako řezník ona zabítá kůzlata, která byla 4. dubna 1931 v jeho sklepě nalezena, v tomto sklepě, ač mu bylo známo, že tato kůzlata nebyla podle předpisu ohledána. Těmito činy projevil stěžovatel způsobem pro třetí osoby poznatelným zlý úmysl, jež rozsudek v tomto případě předpokládá, t. j. úmysl prodati tato kůzlata ve své řeznické živnosti bez předchozího předepsaného úředního ohledání. Ježto pak skutek stěžovatelem zamýšlený nebyl podle skutkového zjištění rozsudkového dokonán jen proto, že ona kůzlata byla včas zřizenci veterinárního úřadu nalezena, tedy jen pro překážku odjinud v to příšlou, nelze rozsudku důvodně vytýkati mylné právní posouzení věci, zaujal-li stanovisko, že se

stěžovatel dopustil zmíněným jednáním pokusu uvedeného přestupku podle §§ 8, 399 tr. zák. Námitka stížnosti, že kůzlata, o něž jde, nebyla ještě stažena, je právně bezpodstatná již proto, že »masem« ve smyslu § 399 tr. zák. je rozuměti i celá těla zabitých dobytčat. (Rozh. čís. 2986 víd. sb.) Další stížností zdůrazňovaná skutečnost, že stěžovatel měl možnost dáti tato kůzlata (správně maso z nich pocházející) před prodejem ohledati, nemůže rovněž nic měniti na tom, že stěžovatel se dopustil svým jednáním pokusu přestupku podle §§ 8, 399 tr. z., kdyžťe rozsudek zjišťuje, že stěžovatel měl úmysl prodati tato kůzlata ve své řeznické živnosti bez předchozího předepsaného úředního ohledání.

Čís. 4706.

**Odmontoval-li pachatel součástky cizího motorového vozidla a, po-
uživ jich jen k jedné jízdě na svém stroji, zase je vrátil na původní
místo, nejde o krádež, nýbrž toliko o přestupek bezprávného užívání
podle § 127 tr. zák. o přest.**

(Rozh. ze dne 4. května 1933, Zm III 497/32.)

Nejvyšší soud v trestní věci proti I. W., obžalovanému pro zločin krádeže, zmateční stížnost náhradního soukromého žalobce zčásti odmítl, zčásti zamítl.

Z d ů v o d ů:

S hlediska uplatňovaného věcného důvodu zmatečnosti podle č. 1 a) [1 b)] § 385 tr. ř. namítá stěžovatel, že odvolací soud ve zjištěném jednání obžalovaného, že odmontoval s jeho motocyklu cylindr s pístem, neshledal skutkovou podstatu zločinu krádeže, a z okolností, že obžalovaný provedl odmontování důležité součástky, což, jak tvrdí, vyžaduje delší, několikahodinovou odbornou práci a při čemž nutno provést i některé změny na zmíněných součástkách, dále z toho, že namontováním těchto součástek na motocykl obžalovaného staly se součástky ty částí jeho stroje jako jednotného celku, — dovozuje, že obžalovaný musel jako odborník vědět, že tyto součástky budou vystaveny stejnému osudu jako jeho motocykl a že tento stává se namontováním zmíněných součástek cennějším, — a že, když tak učinil, jednal jen v úmyslu poškozenému je odcizit a proto že jeho čin tvoří skutkovou podstatu zločinu krádeže, kteráž byla dokonána již namontováním odňatých součástek. Z toho dovozuje stěžovatel, že odvolací soud mylně kvalifikoval čin obžalovaného pouze jako přestupek podle § 127 zákona o přestupcích.

Zmateční stížnost jest v této části bezpodstatná. Skutková podstata krádeže vyžaduje, aby pachatel odňal cizí věc movitou z držby aneb z detence jiného bez jeho svolení v úmyslu, aby si ji bezprávně přivlastnil. V tomto případě nelze však tento úmysl obžalovaného dovoditi jedině z okolností, že odmontoval zmíněné strojové součástky s motocyklu poškozeného a namontoval je na svůj stroj, ani z toho, že práce ta vyžádala si delší dobu a že snad bylo třeba provést při tom i nějaké změny na odňatých strojových součástkách, když byly zjištěny jiné